

dette er flet, og som man truer med at ville flytte Lyngdepunktet fra det folkevalgte Kammer over i det privilegerede Kammer, i samme Grad er paa den anden Side Folket vaagnet til Bevidsthed om sin Frihed og i samme Grad voger Folkethinget derved op til med Styrke at kunne hørde den rette Opfattelse af Grundloven. Det er min Tro, at den Kamp, der saaledes behødes ved den politiske Situation og gennem saadanne Udtalelser fra den høitærede Conseilspræsident, der styrkes ved de enkelte Udtalelser andettidsfra her i Salen, vil føre til en dobbelt Seir for Folket, føre til en Seir for Principet i og for sig og derigennem for Lovgivningen, og føre til Seir derved, at Folket vaagner til en klar Bevidsthed om Frihedens Nytte og Betydning. Den ærede Conseilspræsident skal jeg derfor ikke undlade at takke for hans tydelige Udtalelser om, hvorledes denne Regjeringens Indsigt skal høie alle Andres Indsigt og trodsø den, og ligeledes om denne Regjeringsmagt, der kan tilfidesætte ethvert rimeligt Hensyn til Flertallet i det folkevalgte Kammer, og jeg tilføjer endnu, inden jeg slutter, en Tak til de øvrige ærede Medlemmer, hvis Udtalelser ere gaaede i en noget lignende Retning, fordi enhver Udtalelse om dette Thing som et Bondething, som et Thing, der kun repræsenterer en vis Klasse af Samfundet og en vis Interesse deri, lyder ikke blot her, men herfra — det er min Overbevisning — ud omkring i Landet, og den vil mer end noget Andet aabne Folkets Øie for, at det er paa Tiden nu at holde fast ved sin Frihed. Jeg gad vide, hvilken Interesse, aandelig eller materiel, der ikke er fuldstændig repræsenteret her i Salen. Navnlige naar Finantsloven behandles, og naar den sammenlignes med tidligere Lars Bevillinger, vil man forgjæves eftersøge nogen aandelig eller materiel Interesse, som ikke er bleven varetaget af dette Thing, og jeg gad vide, hvilken Klasse der er udelukket fra Repræsentation i dette Thing! Have da ikke Alle Ret til at møde ved Folkethingsvalgene, ligesaa vel Gudseieren som den mindre Mand! Og Gudseieren og den Formuende — det er jo en gammel Tale, det kende vi udenad fra de Herrer øvre ved Binduet — kunne ofte møde med en langt større Indslydelse ved Folkethingsvalgene end nogen Anden; de kunne det i samme Grad, som de ved deres hele Fremtræden og Maade at leve og virke paa have forstaaet at vinde Befolkningens Tillid og Kjærlighed. Det kende vi udenad fra de nuværende Modstanderes tidligere Dage, det benyttede de sig af i gamle Dage, da Gudseierne protesterede mod Grundloven, men jeg gjentager det her, hvor kan man saa tale om, at Thinget ikke er en fuldstændig Repræsentation for Folket, at det ikke skulde indbefatte samtlige Klasser i Folket og være et Udtryk for samtlige Interesser, aandelige eller materielle. Nei! al denne Tale hviler efter min Mening, kun paa Ringeaagt

for den almindelige Valgret og paa Mistillid til den Befolkning, der baade i Fred og Krig har for sin Stilling og sit Forhold fortjent en ganske anden Behandling af dem, der fortrinsvis nyde Landets Gøder. Men det er — jeg gjentager det — glædeligt, at Folk i Debatten om saa vigtig en Sag faae Leilighed til at udtale sig tydeligt og klart. Dette vandle Blændingsgods, denne Uklarhed, hvor man ikke veed, hvor man staar og ikke kan skjælnø Ven fra Modstander, ja, en saadan Kamp fører albrig til nogen Nytte. Først naar den Erkjendelse har seiret, at det er Nationens Billie, der skal være den ledende i Landets Lovgivning og Styrelse i en fri Stat, først da, det er min Overbevisning, ville vi kunne naae lykkeligere Tilstande til Vret for Ingen, men til Held for Mange.

Suel: De Herrer ville erindre, at jeg, da vi sidst havde den Ære at staa Ansigt til Ansigt med det nuværende Ministerium, eller rettere, da det nuværende Ministerium saa koldfindigt vendte os ryggen og lod os være ene om at behandle nogle af Landets vigtigste Anliggender, tillod mig at fremsætte den Bemærkning, at et Mindretalsministerium, som det nuværende, ikke kunde have Ret til at eksistere, naar det ikke paa en eller anden Maade udmærkede sig saaledes, at det vandt vor Tillid og vandt Krav paa Fædrelandets Taknemmelighed. Jeg tillod mig ogsaa at henvise til et bestemt Forhold, hvor der er en Opgave at løse for enhver dansk Mand; jeg tillod mig at henpege paa de slesvigske Forhold, paa Ordningen af vor Grændse mod Syd. Denne Sag har været berørt under disse Dages Forhandlinger, og jeg skal ikke nu komme tilbage paa den; men af det Svar, den ærede Conseilspræsident gav, var det mig ganske klart, at det høitærede Ministerium ved har den allerbedste Billie til at gennemføre denne Sag, men at der endnu ikke fra Ministeriets Side er foretaget positive Skridt i den Retning. Jeg skal ikke opfordre den høitærede Minister til at svare mig herpaa, til at benegte eller at bekræfte mine Ord: jeg vil hellere være fri for det Svar, der intet Svar er. Denne Opgave paahvilede — tillod jeg mig at yttø — enhver dansk Mand, og det paahviler ogsaa den nuværende Regjering. Det er herpaa Ministeriet kan prøve sine Kræfter; her kan man med Sandhed sige: hic Rhodus, hic salta. Det er muligt, at Ministeriet har den allerbedste Billie til at ordne denne Sag, men det er ligesaa muligt, at den ikke ligger for det høitærede Ministeriums Kræfter, og den Sten, man ikke kan løfte, lader man ligge. Det er imidlertid ikke rigtigt, thi det er en Sag, der maa og skal ordnes, hvis vort Fædreland ikke skal vedblive at være som en lemlestet Mand. — Der er heller ikke noget andet Omraade, paa hvilket jeg sporer, at det høitærede Ministerium har